

NACHÁZÍME SE V OPOJNÉM STAVU

Včerejší večerní představení Divadla Luna ze Stochova slavilo úspěch. Ještě dříve než však na pódium vstoupili stochovští herci, domluvil jsem si rozhovor s režisérem Lubošem Fleischmannem. Uprostřed festivalového ruchu jsme si sedli a hovořili o běžném životě jednoho divadelního souboru.

V jakém stavu či v jaké fázi vývoje se dnes nachází stochovské divadlo Luna?

Nachází se v dosti opojném stavu. V říjnu jsme měli premiéru a dnes hrajeme již po třinácté. Daří se nám. Hráli jsme leckde a celkem úspěšně. Uvidíme, jak dopadne dnešní představení. Dost dlouhou dobu jsme měli problémy, kterými si projde asi každý soubor. Od roku 2004 jsme toho moc nedělali, až nás nakopl Jaroslav Kodeš, když s námi studoval hru Velký styl. Tím jsme se zase rozehráli. Jarda nás naučil spoustu věcí. Pracovat se situacemi a tak. V inscenaci, kterou dnes diváci uvidí, jsme to zúročili. V inscenaci hrají pouze tři holky, takže práce na hře byla jednodušší, než kdyby hrálo deset lidí. Jak říkám, jsme v opojném stavu.

Dal by se zmíněný opojný stav nějak konkretizovat?

Daří se nám a jsme sami se sebou spokojeni. Všichni se máme rádi, nemáme mezi sebou jediný problém. Je pravda, že holky trochu rozmazluju, ale ony si to zaslouží.

Nebojíte se, že se vaše představení rozpadne kvůli odchodu hereček na mateřskou?

Zakázal jsem jim to. Řekl jsem, aby vydržely alespoň dva roky. U Nataši a Daniely s tím časem musím počítat, Maruška už jedno dítě má, takže na druhé může chvíli počkat.

Předpokládám, že už uvažujete o nějaké další hře...

Mám v hlavě dvě věci. Jedna je opět jen pro ženské. Tu bych chtěl ovšem nechat na pozdější dobu. Dříve bych chtěl dělat komedii, která se jmenuje Rozmarný duch od Noela Crowar-

da. Bohužel v souboru máme problém s mužskými rolemi a nemám typově člověka na hlavní roli. Budu však jednat v úterý v Praze s jedním člověkem, který by s námi možná mohl hrát. Nechci říkat jeho jméno, protože ještě nevím, jak to všechno dopadne. Je hodně časově vytížený, protože je to profesionální herec. Uvidíme.

Svého času jsi dělal i dramaturga – například Kafku. To už v současné době neděláš?

Nemám na to čas. Kromě svého zaměstnání ještě studuju vysokou školu a času je opravdu hrozně málo. Až se moje časová nouze zlepší, zase bych

o nějaké dramaturgii uvažoval. Určitě by to zase bylo něco, co by mělo blízko ke Kafkovi. V souboru jsme si ale řekli, že takové věci dělat nebudeme, že budeme raději hrát komedie. Chceme hrát i pro stochovské diváky a oni na ty dřívější hry moc nechodili.

Jak si divadlo Luna stojí v rámci města?

Musím to zaklepat. Je to velice dobré. Máme velice dobré vztahy s městem. Zkoušíme úplně zadarmo v domě kultury s tím, že z některých repríz jde vstupné městu. Vždycky když je v kulturáku volno a my chceme zkoušet, tak můžeme. Podporuje nás ale také Středočeský kraj jako většinu souborů v kraji. Zaplatí pámbů, že to zatím tak funguje. Je to určitě povzbuzení a motivace pro to dělat dál.

Kam bys zařadil Wintrovky ve spektru divadelních akcí?

Z mého pohledu skoro úplně nejvýše. Teď budu mluvit za sebe: Mě se tady strašně líbí. Jsou zde skvělí lidé, mám tu spoustu kamarádů. Až mě zarazilo, když jsem se podíval na náš program, že jsme tady hráli naposledy někdy v roce 2004. Wintřův Rakovník беру jako super akci, na kterou se vždycky moc těším. Nejenom, že je tu skvělé zázemí, je tu krásné divadlo a i porota, která tady je, své věci rozumí. Souhrn všeho dobrého tvoří bezvadnou akci.

Poslyšte příběhy krvavé, co dály se v Bonapartově ulici....

Inscenační tvar, který přivezlo na letošní Wintrův Rakovník mladoboleslavské Divadýlko na dlani, je přinejmenším pozoruhodný. Tvoří jej šestero samostatných povídek, vlastně černohumorných anekdot s kriminální náplní, které pojednávají o rozličných záhadných návštěvách, které se dostavily k jednotlivým obyvatelům bytu RUE BONAPART 17 (jak zní – s podtitulem „Pařížský pitaval“ název inscenace). Tyto povídky jsou časově lokalizovány do rozličných desetiletí 20. století, postupně od let devadesátých až po léta dvacáté, kteréžto zařazení je nám decentně připomenuto vhodně vybranou charakteristikou dobovou hudbou. Jsou propojeny spojovacím rámcem postav nazvaných prostě On a Ona, manželského páru, který se v první den 21. století do inkriminovaného bytu nastěhuje a postupně v něm objevuje různé pozůstatky oněch tajemných událostí. Dlužno hned úvodem přiznat, že jak nenápaditou literární předlohou, tak ležérně civilním hereckým ztvárněním je zmíněný rámec asi nejslabší složkou sympatické inscenace.

Obecně lze říci, že jsme se střetli s jevištním dílem, které má v mno-

hém zdatně nakročeno k příjemnému večeru chytrých, s nadsázkou zahraných bizarních historek. Inscenace má navíc nemalý herecký potenciál (za všechny zmiňme trojici postav spoluautora a spolurežiséra Petra Matouška). Její nedostatky můžeme vidět především ve čtyřech oblastech. Za prvé je třeba zmínit výraznou nesjednocenost hereckých prostředků, pnoucí se od Matouškovy až kabaretní nadsázky k psychologizujícímu prožívání druhého autora a režiséra Radka Kotlaby. Druhým je pak nedostatečná pointovanost jednotlivých povídek, jejichž závěry jsou většinou „rozpatlané“, nevýrazné a jevištně nepřesvědčivé. Jelikož se jedná o skeče „blac-

koutového typu“, to jest založené na ostrém překvapivém závěrečném zvratu, je to bohužel problém podstatný. Třetím nedostatkem je pak ve dvou případech (příběh o polském emigrantovi a o magické jehlici) nadbytečná, sentimentalizující expozice, která rozehrává fakta pro vyústění příběhů nepodstatná. A čtvrtým je v některých případech logická nejasnost zápletkové konstrukce (netušíme kupříkladu, co je podstatou intriky, kterou sehrají ve třetí povídce ruský agent s francouzskou femme fatale na syna českého politika).

Nezbývá ovšem než zopakovat – máme před sebou inscenaci s řadou stylově zdárně řešených míst, s nejedním herecky pozoruhodným detailem. A domníváme se, že odstranění většiny zde zmíněných nedostatků je v silách souboru. Držíme mladoboleslavským v další práci na inscenaci palce.

Jan Šotkovský

Ach, ty zábavné ženy stochovské!

Je potěšením každé poroty, když může poodstoupit od zkoumané inscenace a místo výčtu bolístek, vad a nedo-

statků přiznat – hle, zde je dílo tvůrců, jejichž ambice odpovídají jejich umu, tvůrců, kteří ctí tvar a žánr. V pátek večer nastal tento moment na Wintrově Rakovníku zásluhou Divadla LUNA Stochov a jejich inscenace Ach, ta něha našich dam!

Černou grotesku francouzského dramatika Jean-Claude Danauda pojednal totiž režisér Luboš Fleischmann s plným pochopením jejich stylových specifičností. Správně vycítil základní žánrovou polohu absurdně nadsazené anekdoty o ženách, tvářících se ultrafeministicky a přitom prahnoucí po co nejintenzivnějším erotickém ukojení ze strany opačného pohlaví. Vedl proto celou trojici interpretek k nepsychologickému a nepopisnému herectví, které pracuje s adekvátní mírou nadsázky, s komentářem a prudkým,

nevysvětlujícím myšlenkovým střihem. Dbal také na potřebné výrazné odlišení třech vzájemně kontrastních charakterů. Ke kladům inscenace patří také promyšlené zkrácení textu (byť jsme se nemohli zbavit dojmu, že trocha škrtů by temporytmu inscenace ještě prospěla), inteligentní a neilustrativní práce s hudebním podkresem. Dlužno také ocenit to, jak si sám režisér připravil hrací prostor ironicky „líbezným“ scénografickým řešením, včetně nápadité hříčky s minivodotryskem. Výkony všech tří dam (Marie Benešové jako Vdovy, Nataši Gáčové jako Sophie a Daniely Šteruské jako Slečny Petipas) nelze označit jinak než za velice kvalitní a v kontextu současného českého amatérského divadla za špičkové. Neradno však i kvalitní inscenaci přechválit a proto končím výčet kladně hodnotících přívlastků prostým konstatováním, že stochovská inscenace je prozatím jednoznačným vrcholem letošních Wintrovek. Howgh.

Jan Šotkovský

DOSLOV(A)

DEVADESÁTKY V DVAATŘICÍTKÁCH

Dámy a pánové. Další kulturní den v našem životě se nám nesmazatelně vryl do paměti. Trávíme spolu už tři dny. A tváře, které jsme zprvu neznali, už nabírají své plasticity. Navazují se nová přátelství a nevázaná tajemství. Přes den, v malé přestávce mezi divadelními emocemi, se každý snaží odpočinout. Relaxace může být u každého volena jiným způsobem. Někdo věnuje trochu volného času spánku, který je zde opravdu jen nedostatkovým zbožím. A jiní tráví volno tím, že hrají společenskou hru.

Jen tak pro informaci. Letošní, jednoznačně nejhranější hrou se stává Bang!, aneb odstřel každého zlosyna na divokém západě, který ti brání ve vlastním štěstí. Nedivte se, ale v této hře se může stát i šerif smrdutým oposumem. I když je letošní ročník poněkud ve stylu unplugged, musím uznat, že ani mladší bratr Popelky není až tak nudný společník, jak se na první pohled může zdát. Což dosvědčuje i rčení: „Méně je občas více.“ Nikdo nemusí čekat na dlouhé fronty u šaten ani u vchodu do sálu nebo u baru. Každý rok bývával na rakovnickém festivalu tradicí nějaký zábavný program. Někaká ta show, která každému pomohla se uvolnit ještě o trochu více, než je možné. Za zmínku stojí zcela určitě neuvěřitelný projekt Jirky Suka: „Hron-off, aneb Rakovník hledá Wintřstár“. Byl to nezapomenutelný galavečer, naplněný hity Heleny Vondráčkové, legendárního Lunetiku, Olympicu, všeřikajícím sboru „Alex & Rovců“ a dokonce i nikdy nestárnoucími evergreeny z dob Rebelů. Rok poté nás navštívil zcela skvělý světově známý bluesman P. Pouli. Nebudu lhát, když řeknu, že nejednomu z nás otevřel oči a donutil nás dívat se na svět i tmavšíma očima. A letos? Říkáte si. Budeme se bavit? Odpověď je ano! Opravdu máte neuvěřitelné štěstí. Právě vy, návštěvníci Wintrova Rakovníka budete moci zakusit krás devadesátých let. I letos je připraven dech beroucí program, který vás zaručeně donutí k naprosté sociální nirváně :-). A i vy máte možnost ukázat, co ve vás je. Něco, co o sobě víte jen vy a ostatní (i když

to zatím ještě neví) přemýšlejí, jak mohli dodnes existovat bez vašeho podnětu. Je to v tobě, v kamarádovi, přítelkyni, v milence. Jste úžasný. Máte i vy ten všemi chtěný Faktor X? Nebojte se a pobavte své kamarády. Připravte si jakoukoliv scénku motivovanou něčím z devadesátých let. Víím, že už teď o tom jistě přemýšlíte. Neváhejte a přihlaste se nám! Své registrační lístky můžete házet do krabice blízko šatny. Je to skvělá nabídka, ale jak se říká, všechno chtěného jako šafránu. Pokud nestihnete svoji registraci do zítřejších devatenácti hodin, bude váš talent zcela promrhán. A všichni ví, že by to byla velká škoda. Tak to pojdte zkusit. Ať si máme zase co vyprávět. Těšíme se na vaše výkony. –off–

Sobota 22. března 2008

15.00 – 15.55 hodin

Jan Švácha

O TLUSTÉ MATYLDĚ

aneb Slepíčí intermezzo

Veselá pohádka pro děti, ale vlastně i pro dospělé :-)))

Divadelní spolek Tyl Rakovník

16.00 – 17.00 Porada poroty

17.00 – 18.00 Rozborový seminář

19.30 – 21.30 hodin

HOST PŘEHLÍDKY

Peter Shaffer

EQUUS

Ošetřovatel koní Alan Strang ztratil víru a kolem sebe nenachází nic, co by mu tuto ztrátu nahradilo. Symbolem svobody a životní síly se mu stává kůň – Equus.

Rádobydivadlo Klapý

22.00 – 23.00 hod.

VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ

A ZAKONČENÍ PŘEHLÍDKY

VTIP NA DNEŠEK

Filmový režisér říká začínající herečce: „Když uděláte všechno, co vám řeknu, s trochou štěstí budeme mít Oskara.“ „Ano?“ ptá se roztouženě herečka. „A jaké jméno vybereme, když to bude holčička?“

Nataša Gáčová a Marie Benešová krátce před svými perfektními hereckými výkony. „Když nás nevyfotíte, nebudeme hrát.“ A to by byla škoda!

Tiráž

Redakce Zpravodaje: Psal a fotil Honza Švácha, psal Ondřej Lechnýř, ostřížím korektorským znakem nad nimi bděla Lidmila Strejcová, na papír zkušene vkládala Pavla Zimmermannová. Toto 4. číslo vyšlo 22. března 2008.